

Той прилетѣлъ къмъ единъ цвѣтъ и кацналъ на него. И си разсждавалъ :

„Тукъ не е лошо. Сѣ е по-добрѣ, отколкото въ мамината черупка!“

Духналъ вѣтрецъ, шипката зашумѣла, и Брѣмбарчо чулъ нейния шопотъ.

— Защо си дошѣлъ тукъ? Какво искашъ?

— Искамъ да се заселя за винаги у васъ, отговорилъ Брѣмбарчо.

— Глупчо! ако не днесъ, утрѣ ще опада цвѣтътъ ми, а ти искашъ да се прѣселишъ за винаги!

Брѣмбарчо не повѣрвалъ. Заловилъ се по-здраво за цвѣта и дълбоко заспалъ. . .

Нощта минала добрѣ, сжщо и слѣдниятъ день. Брѣмбарчо почналъ да се чувствува много добрѣ. . .

Вечеръта врѣмето се развалило, духналъ студенъ вѣтеръ и листенцата на цвѣта полетѣли на всички страни.

— Ето ти друго чудо! — охналъ Брѣмбарчо, като се търколилъ на земята. — Една слѣдъ друга несполука!

— Ей приятелю, зашумѣла надъ него шипката, засели се на магарешкия бодилъ! Неговиятъ цвѣтъ не умира.

— Благодаря ти, — вѣжливо казалъ Брѣмбарчо. — А кждѣ ще го намѣря?

— Хе, тамъ, вѣнъ задъ оградата расте той.

Омръзнало било на горкия Брѣмбарчо да се мѣсти отъ жилище на жилище. Нѣмало що, — разперилъ той крилѣ и полетѣлъ да търси магарешкия бодилъ.

— Мога ли да се заселя у васъ? запиталъ той магарешкия бодилъ, като се поклонилъ любезно.

Бодилътъ се зачудилъ:

— Чудно! Азъ пѣкъ мислѣхъ, че моятъ цвѣтъ не може никому да бжде полезенъ! . . . Моля, заповѣдайте и се разположете като у дома си . . .

— Какво щастие! казалъ Брѣмбарчо, като се завиралъ въ цвѣта и протягалъ крачка по мекитѣ тичинки. Най-послѣ ще мога и азъ да се наредя, както-трѣбва.